

det høje Finansudvalg fra Fiskere i min Valgkreds. Andragendet gaar ud paa at faa et Tilskud til Bygningen af en Havn i Sejrbugten ude ved Havnsø. Der er fra Regeringen ved de sagkyndiges Hjælp udarbejdet et Projekt med Overslag til en saadan Havn, og der er fra de sagkyndiges Side ingen Tvivl om, at der ingen Hindring er for en saadan Havns Bygning hverken med Hensyn til Bundforhold eller Tilsanding. Der er nemlig ingen Havn mellem Kalundborg og Isefjorden, og det bevirker, at Fiskeriet paa denne Strækning ikke kan drives i den Grad, som ønskeligt var. Desuagtet fiskes der i Sejrbugten aarlig for 40,000 Kr. Og skønt der ingen Havn er, sker der en i alt Fald ikke saa ringe Udskibning og Indskibning fra de omkringliggende Egne. Dertil kommer, at denne Egn heller ikke kan faa videre Gavn — jeg kan gerne sige slet ingen Gavn — af de ny Jernbaner i Holbæk Amt, medens man dog maa betale dertil. Endelig er der dette, at man i denne Havn kunde faa en bedre og nogenlunde tidssvarende Forbindelse med Sejro, hvad vi ikke nu have og saa lade Posten gaa den Vej. For Tiden gaar den over Vrøj. Men denne Havn sander til, og under Isvintre lægger den til. Men Sejrbugten lægger ikke til, hvis da ikke Vinteren er ganske særlig streng.

Endelig vil jeg gøre en Henstilling til den højtærede Kultusminister, om ikke Tiden er inde til, at der blev forelagt et Lovforslag om Forandring i Kaldelsesmaaden for Præster og af Lønningerne for vore Præster. Der har jo forhen været fremsat Forslag i den Retning, men efter hvad jeg ved, har Spørgsmaalet hvilet i snart 10 Aar. Jeg har i længere Tid vidst, at man med Hensyn til Kaldelsen af Præster levede under Enevælden, men jeg er først rigtig kommen til at føle det, da mit eget Sognekald, Kundby, blev ledigt for et Aars Tid siden. Maa jeg her gøre den Bemærkning, at Kundby Sognekald er et af de bedre Kald her paa Sjælland med kun en Kirke. Det var en underlig Maade, dette gik til paa. Fra saa godt som alle bosiddende Menighedsmedlemmer blev der til Kultusministeriet indgivet en Adresse med Anmodning om at faa en bestemt Mand til Præst. Det var en Mand, vi kendte, idet han havde været Præst i vort Nabosogn i 3 Aar, og en stor Del af Beboerne hos os søgte til hans Kirke, en Mand, som i alle Maader var kvalificeret til et saadant Embede, og en Mand, som ogsaa efter vor Mening havde den Alder, som dertil kræves, idet han nemlig var

48 Aar gammel. Til Trods for dette Andragendes Indsendelse og til Trods for, hvad der for øvrigt blev gjort — jeg tror, der blev gjort, hvad der kunde gøres for at faa denne Mand — kunde vort Ønske ikke blive opfyldt. Dette vakte ikke ringe Utilfredshed og Misfornøjelse omkring i Sognet, en Misfornøjelse, som jeg tror er ret uheldig. Man kunde ikke blive fri for den Opfattelse, at ved dette Embedes Besættelse blev der taget mere Hensyn til Embedsmænds Forfremmelse end til Menighedens Ønsker. Jeg kan godt indse, at man ved Besættelsen af andre Embeder i borgerlige Stillinger kan tage Hensyn til Embedsmænds Forfremmelse, men jeg tror, at det er ret uheldigt paa dette Omraade at komme alt for langt ind derpaa. Det er ikke mere for min eller for Menighedens Skyld derude, end det er for Folkekirken Skyld og for hele det religiøse Livs Udvikling her i Landet, at jeg henstiller til den højtærede Kultusminister, om han ikke finder Anledning til at forelægge et saadant Lovforslag for dog i nogen Grad at raade Bod paa disse efter min Mening uheldige Forhold.

H. Jensen: Paa dette sene Stadium af Aftenen skal jeg være saa kortfattet som muligt, og jeg kan gøre det saa meget lettere, som det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Høegh-Guldberg) i fyldig Grad har talt om de Interesser, som vedrøre den Valgkreds, hvor jeg har hjemme. De fleste eller dog en Del af de Ting, som det ærede Medlem fremholdt, ville ærede Medlemmer erindre, at jeg i tidligere Aar har fremholdt her, saaledes f. Eks. at Administrationen har ophævet de saakaldte Riis Skovtog. Det har altid staaet for mig som en Uretfærdighed, at dette skete, og det har staaet for mig som noget endnu værre, idet jeg maatte se det som et halvvejs Brud paa et Løfte, som den forhenværende Indenrigsminister, Hr. Ingerslev, i sin Tid gav mig om, at disse Forhold skulde vedblive at bestaa uforandrede. Dette, at man i en By som Aarhus, der dog nu tæller op imod et halvt Hundrede Tusinde Indbyggere, forhindrer dens Arbejderbefolkning, dens store Befolkning i det hele taget, fra i Sommerdage at faa en let Adgang til at komme ud i det grønne, ud i det fri, forekommer mig at være saa urigtigt, som det vel kan være. Jeg ved vel, at Administrationen skyder sig ind under Mangel paa Materiel. Men naar man undtager det foreliggende Statsregnskab for forrige Aar;